

[Tom Behnke]

rekte personrelaterede oplysninger. Det, det skal have, er nogle statistiske oplysninger med hensyn til, hvor mange det drejer sig om, hvad det koster det offentlige osv. osv., plus at de selvfølgelig skal forske i en masse forskellige løsningsmodeller.

Det er det, det går ud på – altså ikke noget personrelateret.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil bare kvittere for svaret. Det er jeg meget glad for at høre. Jeg havde egentlig også fornemmelsen af, at det var sådan, forslaget var tænkt, og jeg synes, at det netop er de statistiske oplysninger og erfaringerne omkring behandlingsmetoder, det kan være interessant at dykke ned i.

Kim Behnke (FP):

Verdens eneste tilbageblevne supermagt, USA, har for adskillige år siden erklæret narkoen krig. Man har indsat regulære militærstyrker i lande som Colombia og andre steder i Sydamerika i det håb, at man én gang for alle kunne få produktionen af narkotika stoppet på selve arnestedet.

Man har nok i et eller andet omfang været i stand til at sætte en bremse på, men et egentligt stop for produktionen af narkotika og videre salg til USA og Vesteuropa er jo desværre ikke lykkedes. Det eneste, man har opnået, er at gøre brug af markedsmekanismerne, nemlig at jo mere besværligt det er at producere, distribuere og sælge narkotika, jo dyrere bliver narkotikaen, og det får så afledte effekter i Vesteuropa og USA i form af, at de ulykkelige mennesker, der er blevet afhængige af narkotikaen, er nødt til at stjæle for så mange flere penge for at få deres daglige narkotikaforbrug finansieret.

Derfor er det efter Fremskridtspartiets opfattelse meget nødvendigt, at vi får samlet den viden, der er på området, ikke bare i Danmark, men også internationalt, på ét sted, så vi langt mere målrettet kan forsøge, om vi i vores lille land er i stand til at løse de narkotikaproblemer, vi har. Vi kan ikke løse verdens narkotikaproblemer, men vi har dog trods alt en forhåbning om, at vi langt bedre, end tilfældet er i dag, kunne komme med nogle frugtbare og fornuftige løsninger i relation til de narkomaner og det narkomiljø, der er i Danmark.

En anden ting, vi er meget bekymret over, er det stigende antal meldinger om, at man fra det tidligere Sovjetunionen – fra Østeuropa i det hele taget – har en voksende produktion af narkotiske stoffer, særlig de kunstigt frembragte narkotiske stoffer, og at de sælges til endog meget lavere priser end dem, man har på det vesteuropæiske marked. Et er, at vi skal have fri markedsadgang for de østeuropæiske lande, men noget andet er, at det helst skulle være for nyttige produkter og ikke for skadelige narkotiske stoffer. Derfor kan vi frygte, at der i de kommende år vil være et stigende pres fra sælgerne for at skaffe sig kunder i Vesteuropa og i lande som Danmark.

Dybt ulykkeligt er det jo, hver gang én – ung eller gammel – bliver afhængig af de mange forskellige former for narkotika, der findes, og derfor må vi i Folketinget tage denne opgave særdeles alvorligt. Det er dyrt for samfundet, hver gang ét menneske bliver afhængigt af narkotika, hvad enten vedkommende er under behandling – det skal vi tale om senere – eller er ude i et narkotikamisbrug og skal finansiere det i form af tyveri eller anden kriminalitet, og derfor er der grund til at ofre nogle ressourcer på at få nedsat et organ, et råd, som kan få samlet mest mulig viden på narkotikaområdet.

Vi har selvfølgelig set os om i verden, om der et eller andet sted var et land, der havde den rette løsning. Desværre er det ikke tilfældet, og derfor kunne det også passende være sådan, at vi fra Danmarks side gik i spidsen og forsøgte at angribe dette problem på nye og utraditionelle måder. Det har været diskuteret tidligere i en debat mellem hr. Tom Behnke og hr. Fischer, men kendsgerningen er jo, at når selv ikke engang verdens største militærmagt, USA, er i stand til at bekæmpe narkoen, hvor den produceres, når man selv i verdens mest sikre fængsler er i stand til at skaffe sig narkotika, står vi altså over for en opgave, som er ganske, ganske stor, og som på forhånd kan virke næsten uoverkommelig.

Men for at gentage mig selv: Vi har det privilegium, at vi har et forholdsvis lille land med et afgrænset antal narkomaner, der primært befinder sig i hovedstadsområdet, og derfor er det vores håb, at vi ved hjælp af dette råd bliver i stand til at få kortlagt tingene og afprøvet nogle nye behandlingsmetoder, og vigtigst af alt: at få hjulpet de mange ulykkelige menne-